

Brev till Sophie Elkan från Selma Lagerlöf: 1918-1921 : L 84:1 - 76

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

National Library
of Sweden

2675

Märbacka Lunn 17.4.1919.

Käraste!

Tack för alla dina brev. De andra ha varit utmärkta, men det sista var bra svårt. Jag kunde bara förstå, att det var några svårigheter med att få pass för turen till Lång Tid. Men det tror jag säkert, att du ordnar med. Likaså tillhör det väl "ledsager" att beställa rum. Jag har sett, att det är fråga om att inlogera konferensmedlemmarna på ett skepp i hamnen. Det passar ju inte för oss. Annars har jag absolut inga meddelanden fått från officiellt håll.

De känner dig bestämt i dessa dagar som en skolpojke, som har smugit sig undan en lektion. Det där, att operation för efterstarr kan vara farlig får du nog ingen att tro på, och det tror du inte själva på heller. Men jag tror så säkert, att ögat blir bra ändå, så att jag tycker, att det är alla skäl i världen att låta den vara. Det är ju så bedrävligt på alla håll i världen, som tänkas kan, men jag tycker ändå, att 1919 visar några tendenser till att bli bättre än dess föregångare. Nu gick det bättre med

din operation är vi vågat tro, och om fjorton dagar är jag herre på min gård igen, och så regnar det denna vår, det har det inte gjort på länge oss värarna.

Ja, du undrar om jag tänker följa ditt råd. Det är mycket bra uttänkt, det är det visst, men för mig går det inte. I ett sådant samtal med Elleu skulle jag totalt ligga under. Dessutom glömmes du alltid, att Elleu är en riktigt dålig människa. Att de, Henrik och hon, har gjort något orätt mot mig, det förtår han inte. Det är bara jag, som är snål och småaktig. Jag är så kolossalt rik i hennes ögon, så att jag har inte rätt att bli behandlad ^{på} ~~så~~ ett hemskt ^{sätt.} ~~människa~~. Och de stora gäster, som Henrik har gjort mig under dessa år som inspektör äro så obetalbara, att det i hennes ögon och liksom i Henriks och i föräldrarnas vare svart slacksambet av mig att andgäras över att han tagit sig friheten sälja litet timmer. Du skulle bara sett hur föraktfullt Henrik smålog häromdagen, då jag gjorde en anmärkning på att inspektorns tagit så mycket gräddde och smör från mejeriet, att vi hade skuld i stället för att få pengar därifrån. "Det skall inte moster vara orolig för," sade han. "Jag skall allt betala."

alldeles som om jag vore en girig buk, som
sutte och ängslade mig för ett par kilo smör. Men
jag har nu för det första befallt Valborg att
ta hem testamentet ur mitt kaffpack och brän-
na upp det. Sedan får jag ha tid på mig
att tänka på det nya. Dår jag, innan det
är färdigt, så sker intet värre än att minna sysslan
gå dela lika sinsemellan, och det vore kanske
det bästa. På den tiden jag lovade Henrik
Mårbacka var det endast värt 50000 Kr.
Sedan dess är egendomen mer än fördubblad
i storlek. Haget är nybyggt. Det finns fem
nya stötarstugor, alltså allt, så har egendomen
kostat mig en 200000 Kr., och han har aldrig
givit löfte om allt detta. Jag har nu tänkt
mig, att han i testamentet finge 25000 extra
så vore jag fri från mitt löfte, med de
pengar han nu erhåller vore han fullt be-
tald. Det bleve kanske en smärtsam
övertäckning för honom, men jag
har haft nog bekymmer och verklig,
tung sorg för Henriks skull, att nu

skaffa mig fiendskap från familjen och
ändläsa förklaringar, som följden skulle
bli om jag talade med Ellen. Det vill
jag inte underkasta mig. Du skulle kunna
tala med henne, men inte jag. Och i alla
händelser, så är det väl någon gräns för den
hänsyn man är skyldig, dåligt och särskilt
folk. Det kan väl inte skada dem en liten
missräkning.

Nu skall jag tala om en annan sak,
för dig, som har blivit bestämt i dessa
dagar. Jag har gett Janne och Gerda
lov, att flytta till Lagerlöfsgården i Faun
och bo där mot en billig hyra, som
equitligen består i att de betala avgifter
för vatten, telefon brandförsäkring, etc.
som annars åligga husvärderna. Detta är
något, som mycket kostar på mig för jag
älskar det vackra hemmet där, men jag
kan inte annat. Jag vill inte sälja stället,
och jag vill inte hyra ut det till främmen-
de, jag kan inte bo där själva, jag måste
vara bosatt här året om, så länge jag äger
märbacka. Inte heller går det an att
låta gården längre stå obebyggd. Det reg-
nar iv och rummen förstöras, det går som
på Pääs. Det är nu bestämt så, att

mina möblers skola stå kvar i min säng-
kammare och mitt skrivrum. Dessa rum
skola ständigt stå för min räkning, om jag
vill fara dit och ha där någon tid, då vi-
tern blir för grå och kall här. Likaså bli
mina möbler kvar i salongen och i
matsalen. De övriga rummen får Gerdas
möblera.

Min kusin Emma Schensons, som annars
skulle ha bott där i samman har blivit
så sjuk, att hon inte kan flytta dit, där-
för har saken blivit så hastigt avgjord,
det skulle annars inte ha blivit förrän till hösten.
Jag talade nog vid dig om saken i julen,
men vi var då i en sådan doala, så
att jag inte minns nu vad du tyckte.
Jag tror nog, att du avrådde. Men i
själva verket vare det ju det klokaste och
naturligaste i världen om inte jag
vare den som vare. Valborg är för-
tvivlad och henne går det mig ont om.
Det är skilnad på att få jagne till granne,
när man har haft mig. Det kan

ju dock hända, att jag kan komma att bo i Falun någon tid under vintern på detta sätt. När Janne är i artete, så kommer han hem på lördag och reser på måndag. Ahlgrens äro mycket glada över detta, och det kan hända, att det var därför att frågan kom på tal i vintrens, ehuru då ingenting var avgjort, samt det gick så lätt att få Henrik från Mårbacka för deras räkning. Detta har du förut undrat på.

Varl som avgjorde saken för mig var att huset inte kunde stå obebott, men jag hade ju ingenting emot att använda saken som ett sovlagerman. Jag minnar ju Gerda och Janne med för han är ju en präktig Karl, fast han inte tycker om mig, att på ha civiliserat på andra sidan än i det finaste kvarteret, grannar med generalkonsulns och allt fint folk.

När jag nu har ställt så bra för alla andra, har jag till sist försökt att göra något för Valborg och erbjudit henne att få bo i Haget under sommarmånaderna. Det var ju mycket roligt också för mig. Dahlgren kan inte bo där nu, utan först till hösten så att det står ledigt denna sommaren. Och du vill ju i år inte komma hit under högsommaren, så jag ställer ju inte till något tråkigt för dig → jag känner en sådant längtan efter

att på en högen ärlig människor dit kast i det lilla tråkiga huset. Skint utom jag tänker på. Ellen varje gång jag ser det. Ja, nu kan du på ett höra nyheten. Det är ju ett helt fredskan. Generalkonsulent? Turen hörsamman! Särskilt alla låna detta? Ditt hus?